

หนทางพิสูทธิสู่เส้นทางสายเอก

ศุภรัตน์ ประศุพัฒนา

P18002

ข้าพเจ้าอายุ ๓๘ ปี เป็นชาวจังหวัดชัยภูมิ แต่เข้ามาเรียนหนังสือและทำงานในกรุงเทพฯ หลังจากเรียนหนังสือจบระดับปริญญาโท สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหารจากประเทศออสเตรเลีย ก็ได้เข้าทำงานในบริษัทเอกชนเรื่อยมา เมื่อข้าพเจ้าไม่เคยศรัทธาในพระพุทธศาสนาเลย เพราะมีความเชื่อว่าศาสนาไม่ว่าเพียงเพื่อสอนคนให้อยู่ในวินัยและประพฤติถูกต้องอยู่ในสังคมเท่านั้น ถ้าเราไม่ทำอะไรขัดต่อวินัย และ ความถูกต้องของสังคมแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีศาสนา ประกอบกับครอบครัวเป็นคนจีน ที่บ้านมีแต่ไหว้เจ้า จึงเห็นศาสนิกจน้อยมากเมื่อเทียบกับชาวพุทธโดยทั่วไป จนกระทั่งคุณพ่อเสียชีวิตลง คุณแม่ต้องแบกภาระที่หนักมากแทนคุณพ่อ ต้องเลี้ยงดูลูก ๆ ถึง ๕ คน และดูแลกิจการค้าขายทางบ้าน คุณแม่ก็เริ่มหันหน้าเข้าหาธรรมะโดยใส่บาตรทุกเช้า สวดมนต์ไหว้พระทุกวัน อ่านหนังสือธรรมะ

ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือมาก แต่ยกเว้นหนังสือธรรมะเพราะไม่ศรัทธาตั้งแต่ต้น เมื่อกลับไปบ้านที่ชัยภูมิก็นำหนังสือมาอ่าน พบว่าที่บ้านมีแต่หนังสือธรรมะอย่างเดียว ไม่มีอย่างอื่นให้อ่านบันเทิงใจได้เลย ด้วยความที่อยากอ่านหนังสือจึงหยิบมาอ่านอย่างเสียไม่ได้ น่าแปลกมากที่หนังสือธรรมะในห้องคุณแม่มีหลายสิบเล่ม แต่เล่มแรกที่ข้าพเจ้าหยิบอ่าน โดยไม่สนใจว่าเป็นเล่มไหนกลับเป็นหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่ोजรัญ เล่ม ๑-๒ เหมือนเป็นการชักนำให้ข้าพเจ้าได้มาปฏิบัติกรรมฐานกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ยิ่งอ่านก็ยิ่งน่าสนใจจึงอ่านจนหมดเล่ม

ก่อนหน้านั้นข้าพเจ้ามีข้อสงสัยเกี่ยวกับชีวิตมากมาย แต่ไม่เคยหาคำตอบให้กับตัวเองได้เลย ได้แต่เก็บความสงสัยไว้ หนังสือสองเล่มนี้ให้คำตอบเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยได้อย่างน่าอัศจรรย์ ความเคลือบแคลงในพระพุทธานุภาพจึงค่อย ๆ ลดลง พร้อมกับศรัทธาที่เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งศรัทธาต่อหลวงพ่ोजริญด้วย คืบหนึ่งคุณแม่ชวนไปใส่บาตรตอนเช้าที่วัดแถวบ้าน ข้าพเจ้าก็ไป ภาพการถวายอาหารพระ พระสวดให้พร หลังจากฉันอาหารเสร็จแล้วท่านก็เทศน์นิดหน่อย ภาพเหล่านั้นประทับใจข้าพเจ้ามาก เกิดความศรัทธาและความปีติ เมื่อกลับมากรุงเทพฯ จึงชวนขวายนางหนังสือธรรมะมาอ่านเอง พร้อมกับลองหัดนั่งสมาธิดูเองโดยไม่มีครูบาอาจารย์สอน

มีอยู่ช่วงหนึ่งข้าพเจ้าลองนั่งสมาธิอยู่ที่บ้านทุกวันในเวลาเดียวกันคือช่วงสี่ทุ่ม แต่เพียงแค่ว่า ๑๕ นาทีเท่านั้น หลังจากปฏิบัติติดต่อกัน จนกระทั่งวันที่ ๗ ของการนั่งสมาธิ ช่วงประมาณสองทุ่ม สุนัขหลายตัวก็ส่งเสียงหอนอย่างผิดปกติ อยู่บ้านนี้มานานไม่เคยได้ยินสุนัขหอนแบบนี้เลยจึงรู้สึกกลัว คิดว่าวันนี้จะไม่นั่งสมาธิ เมื่อคิดจบสุนัขก็หยุดหอน ข้าพเจ้าก็ลืมไปเลย พอได้เวลาสี่ทุ่มจึงปฏิบัติเหมือนเช่นเคย เมื่อนั่งได้ ๕ นาทีเท่านั้น สุนัขก็ส่งเสียงหอนอีกขานรับกันเป็นทอด ๆ ทันใดนั้นก็มีความเสียงแหลมเล็กกรีดร้องแทรกขึ้นมา เป็นเสียงที่โหยหวนมาก ยาวนานไม่ขาดระยะเหมือนไม่หายใจ จำได้ว่ามีประมาณ ๔-๕ เสียง สัญชาติญาณบอกทันทีว่านี่เสียงเปรตร้อง เสียงนั้นโหยหวนจนเข้าไปถึงกระดูก ข้าพเจ้ากลัวจับใจจึงเลิกนั่งสมาธิกลางครัน ล้มตัวลงนอนเลย ตอนนั้นยังแผ่เมตตาไม่เป็น ทำอะไรก็ไม่เป็น ระหว่างนอนก็ครุ่นคิดว่าที่คนโบราณบอกว่ามีเปรตนั้นก็จริงนะสิ ภพภูมิแห่งวิญญูญาณและการเวียนว่ายตายเกิดก็ต้องมี ถ้าข้าพเจ้าต้องตาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะเปเรตเลย เพราะดูเหมือนเขาจะทรมานมาก ข้าพเจ้าไม่อยากจะทุกข์อย่างนั้น ก็เลยคิดต่อว่า ถ้าไม่อยากจะ

อย่างนั้น อะไรที่จะช่วยให้เราไม่ไปอยู่ในภพภูมิแห่งความทุกข์ ก็ถามตัวเองต่อไปว่า แล้วอะไรที่ทำให้เธอเห็นเขา คำตอบก็คือเพราะเธอนั่งสมาธิ เธอจึงเห็น เพราะฉะนั้น การนั่งสมาธิต้องเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่แน่ ๆ เธอควรฝึกตามเส้นทางนี้แหละจะทำให้เธอ พ้นทุกข์ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่กล้านั่งสมาธิอีกเพราะกลัวเจอเปรต และยังไม่มีความสนใจ เลิกนั่งสมาธิไปประมาณ ๖ เดือน

วันหนึ่งปรารภกับคุณแม่ว่าอยากฝึกนั่งสมาธิ แต่ไม่รู้จะไปฝึกที่ไหน คุณแม่จึง แนะนำให้มานั่งที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าจึงจัดกระเป๋าไปที่วัดอัมพวัน ทันที มาปฏิบัติครั้งแรกทรมานมาก ด้วยความที่เป็นคนใจร้อน ทำอะไรพลุบปลับ และมักตามใจตนเองอยู่เสมอ พอต้องมาทำอะไรซ้ำ ๆ กำหนดสติและต้องอยู่ ระเบียบวินัย จึงแทบจะทนไม่ได้ แต่ก็อยู่จนครบ ๗ วัน ไม่ได้อะไรเลย จำได้ว่าวันที่ กลับบ้านข้าพเจ้าดีใจที่สุด คิดว่าจะไม่กลับมาปฏิบัติอีกแล้ว นอกจากจะมาราบ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนนั้น ก่อนกลับก็ซื้อหนังสือสัตว์โลกต้องยอมเป็นไปตาม กรรม ของอาจารย์ สุจิตรา อ่อนค้อม มาอ่าน อ่านเพียงแค่ว่า ๒ วันเท่านั้น ข้าพเจ้าก็ กลับมาวัดอัมพวันใหม่ พร้อมกับขอหลวงพ่อบวชชีเลยทีเดียว แต่ท่านไม่อนุญาต ข้าพเจ้าเคารพและศรัทธาหลวงพ่อบวชชีมาก เมื่อท่านไม่อนุญาต ข้าพเจ้าก็ไม่บวช เชื้อ พังท่านแต่โดยดี และมีความรู้สึกอยากฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน หลวงพ่อก่อน ท่านอ่านใจข้าพเจ้าออก ท่านจึงบอกว่า ต่อไปนี้หนูเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก่อน ข้าพเจ้าก็ลงกราบท่าน น้ำตาซึมด้วยความปิติเป็นอย่างยิ่ง ท่านบอกว่า ไม่ต้องไปบวชชีหรอก มีพักร้อนปีละกี่วัน เมื่อข้าพเจ้าตอบว่ามีพักร้อนปีละ ๓ อาทิตย์ ท่านก็บอกว่า พัก รักร้อนปีนี้ไม่ต้องเที่ยว ให้มานั่งปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้ารับปากท่าน

หลังจากนั้นอีก ๖ เดือน เมื่อเคลียร์งานได้ก็มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีก เป็นเวลา ๑๙ วัน ระหว่างปฏิบัติเกิดเวทนาหนักมาก นั่งกรรมฐานที่ไร่องให้เกือบทุก

รอบ แต่ก็ไม่ยอมแพ้ นั่งครบตามกำหนดเวลาทุกครั้ง จนข้าพเจ้ากลัวทุกครั้งที่จะเริ่มปฏิบัติ แต่ถึงกลัวก็ปฏิบัติอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง หลวงพ่อท่านก็ย้ำว่าให้อดทนต่อไป อย่าเลิกจนวันที่ ๗ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าปวดขามากเช่นเคย หนนี้ปวดหนักจนร้องไห้มากกว่าทุกครั้ง ปวดจนถึงขีดสุด ข้าพเจ้าก็บอกกับตัวเองว่าตายเป็นตายให้มันตายไปเลย พอคิดได้ตั้งนั้นความปวดก็ดับวูบลงพร้อมกับอาการที่ตา หู และกายไม่สัมผัส เหมือนเข้าไปอยู่ในอีกมิติหนึ่ง ทันใดนั้นก็ปรากฏภาพนิมิตเป็นเงาทะเลใหญ่ ด้วยความสนใจ ข้าพเจ้าจึงจ้องมองโดยลืมกำหนดเห็นหนอ ภาพนิมิตนั้นจึงเลือนหายไป พร้อมกับรู้สึกตัวกลับมาอีกครั้ง เห็นภาวะเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปชัดเจน ตั้งแต่วันนั้นจนปฏิบัติครบ ๑๙ วัน ข้าพเจ้าก็ไม่เกิดเวทนาที่ขาอีกเลย เมื่อสงบจากเวทนา จึงหันมากำหนดฟอง-ยุบมากขึ้น กำหนดสติให้ละเอียดยิ่งขึ้น

ขณะเดินจงกรมในวันที่สิบกว่า ข้าพเจ้าเกิดคิดถึงคุณพ่อที่เสียชีวิตไปหลายปี ว่าตอนนี้ท่านไปอยู่ที่ไหน ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยสนใจเลย เพราะคิดว่าคนที่เสียชีวิตไปแล้วก็แล้วกันไป แต่ตอนนี้คิดถึงท่านมาก ระลึกถึงบุญคุณที่ท่านเลี้ยงดูเรามาจนเติบโตใหญ่ ข้าพเจ้าหวนนึกถึงคำของหลวงพ่อกว่า ผู้ที่ปฏิบัติธรรมจะเป็นผู้ที่มีความกตัญญูต่อพ่อแม่และผู้มีพระคุณ มันเป็นเช่นนี้เองละหนอ ข้าพเจ้านึกเคารพบูชาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคารพรักพระกรรมฐาน และเคารพรักครูบาอาจารย์ คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญมาก พร้อมกับคิดว่าเราได้ของดีจากกรรมฐานแล้วแค่นี้ก็คุ้มเกินคุ้ม ยังไม่ได้นับอันสงฆ์อื่น ๆ ที่มีอีกมากจนสุดจะประมาณได้

ช่วงแรก ๆ ของการเข้าปฏิบัติกรรมฐาน มารก็เริ่มผจญ ข้าพเจ้าเหมือนดังบททดสอบจิตใจที่เดียว ข้าพเจ้านึกถึงคำหลวงพ่อกว่า ยิ่งทำความดี มารก็ยิ่งผจญ มารมาทดสอบ มารมาเป็นครู พอเริ่มสร้างที่ดีคือเริ่มปฏิบัติกรรมฐาน เรื่องราวที่ก่อให้เกิดความทุกข์ก็ประดังเข้ามาหลายเรื่องพร้อม ๆ กัน แต่ละเรื่องล้วนแล้วแต่เป็น

เรื่องใหญ่โตที่ข้าพเจ้าไม่เคยประสบมาก่อน ทั้งการงาน การเงิน ปัญหาครอบครัวที่
นี้เอง จนข้าพเจ้าเครียดมาก ตั้งสติไม่ได้กำหนดไม่ทัน รู้สึกหมดแรง ไม่อยากทำ
ความดี ไม่อยากทำกรรมฐานอีกต่อไป จนวันหนึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่าสภาพจิตใจแย่เต็ม
ทนแล้ว หมดกำลังใจมาก จึงมากราบพระเดชพระคุณหลวงปู่ เมื่อมาถึงวัดหลวง
ปู่ท่านก็ลงมาเช่นเคย ท่านมองมาที่ข้าพเจ้าพร้อมกับเอ่ยว่า “จำวันนะ ศุภ
รัตน์ เมื่อเรายังไม่มีความดี ยังไม่มีบุญนั้น เจ้ากรรมนายเวรยัง
ทวงเราไม่ได้ เพราะเราไม่มีอะไรจะให้ แต่เมื่อเราสร้างความดี
ปฏิบัติกรรมฐานนั้นก็เปรียบเสมือนค้าขายจนมีเงินแล้ว เจ้า
กรรมนายเวรเปรียบเสมือนเจ้าหนี้ เมื่อรู้ว่าเรามีเงินก็จะทวงเงิน
เรา เมื่อเป็นหนี้ก็ต้องใช้เขาไป เราต้องผ่านจุดนี้ให้ได้เสียก่อน
เมื่อผ่านจุดนี้ไปได้แล้ว ชีวิตของเราก็จะดีขึ้น ไม่มีอะไรรั้งไว้อยู่
ได้ เปรียบเหมือนเส้นกราฟที่ลากผ่านจุดต้นก่อน แล้วค่อยๆ
พุ่งสูงขึ้น แต่คนส่วนใหญ่จะหยุดสร้างความดี หยุดปฏิบัติ
กรรมฐานกันที่จุดนี้ ชีวิตเลยไม่ไปถึงไหนกัน”

ข้าพเจ้าได้ฟังคำเฉลยจากหลวงปู่แล้วโดยที่ยังไม่ได้ถามท่าน หลวงปู่ท่าน
หยั่งรู้ ช่วยสอนธรรมครั้งยิ่งใหญ่และสำคัญแก่ข้าพเจ้าอีกครั้ง ความเอิบอิ่มใจและ
กำลังใจที่เต็มจนเต็ม ช่วยให้ข้าพเจ้าไม่ทอดยถ่ต่อการสร้างความดีจนถึงทุกวันนี้

ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนเรานั้นเวียนว่ายตายเกิดมานานหนักหนา ในแต่ละภพแต่ละ
ชาตินั้นก็คงมีเจ้ากรรมนายเวร จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ให้เราได้มาชดใช้ ยิ่ง
ทำไม่ดีกับใครไว้ก็ยิ่งมีเจ้ากรรมนายเวรมาก **เมื่อเราเกิดมาชาตินี้ ได้เกิด
เป็นคน ได้พบพระพุทธศาสนา ได้มีศรัทธาในการปฏิบัติ ได้มี**

ครูบาอาจารย์ดี สั่งสอนถูกต้องตามเส้นทางที่สมเด็จพระบรม
ศาสดาได้ทรงชี้แนะไว้ จึงโอกาสอันดีที่จะปฏิบัติวิปัสสนา
กรรมฐาน แก้ปัญหาชีวิตของตน และสร้างบารมีให้ชีวิตสูงขึ้น
ไปเรื่อย ๆ

มีอยู่ช่วงหนึ่งข้าพเจ้าทิ้งการปฏิบัติกรรมฐานและการสวดมนต์ไปด้วยสาเหตุ
หลาย ๆ อย่าง ขี้เกียจบ้าง สนุกสนานเฮฮาบ้าง ทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าไม่มีอะไรดีขึ้น
เลย นิสัยไม่ดี เช่น ขี้โมโห ใจร้อน เห็นแก่ตัว มีทิฐิมานะสูง ก็เลยกลับมา
เหมือนเดิม เจออะไรในชีวิตก็ล้มกำหนด ล้มการปฏิบัติแก้ปัญหาชีวิตไม่ได้ เอา
ความรู้ทางโลกมาแก้ปัญหาทางโลกแบบผิด ๆ ถูก ๆ ก็เลยไปก้นใหญ่ ไม่มี
สติปัญญามองเห็นปัญหาและการแก้ปัญหา จนกระทั่งวันหนึ่งไปกราบพระเดช
พระคุณหลวงพ่อก็ก ท่านชี้มาที่ข้าพเจ้าและบอกว่า **“ถ้าเราไม่ปฏิบัติ
กรรมฐานเพื่อยกชีวิตเราให้ดีขึ้นละก็ ชีวิตก็จะไปตามยถากรรม
เหมือนที่มันเป็นอยู่นี้แหละ”** หลวงพ่อท่านเมตตาช่วยเตือนข้าพเจ้าอีกแล้ว
หลายต่อหลายครั้งที่หลวงพ่อยุบายช่วยข้าพเจ้า รวมถึงการแผ่เมตตาที่หลวงพ่อ
จะแผ่ให้กับลูกศิษย์ รวมถึงผู้มีความทุกข์ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน แต่
เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐาน ทำให้การแผ่เมตตาของหลวงพ่อไม่เป็นผล
เพราะการที่จะให้หลวงพ่อช่วยเหลืออะไรนั้นตัวเราควรช่วยเหลือตัวเองเสียก่อน
ก่อนที่จะไปพึ่งพาผู้อื่น หลวงพ่อท่านสอนไว้ว่า **“เราต้องช่วยเหลือตัวเองให้
ได้เสียก่อน ต่อไปจึงช่วยเหลือครอบครัว หลังจากนั้นช่วยเหลือ
สังคมและประเทศชาติ การช่วยเหลือตัวเองก็ถือว่าเป็นการ
สร้างความดีให้กับตัวเอง สร้างมนุษยสัมพันธ์** ดังที่หลวงพ่อกได้กล่าวถึงเสมอๆ
หลวงพ่อบอกว่า ท่านแผ่เมตตาให้ แต่เพราะข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติธรรมก็เหมือน

คลื่นวิทยุของคลื่นจูนไม่ตรงกัน หลวงพ่อแผ่เมตตาไปให้จึงสะท้อนกลับ เพราะการ
ทำกรรมฐานไม่ต่อเนื่องไม่สม่ำเสมอก็เปรียบเหมือนกับไม่ได้ทำเลย แก้ปัญหาชีวิตก็
ไม่ได้ ชีวิตก็ไปตามยถากรรมเหมือนเดิม เมื่อช่วยเหลือตัวเองยังไม่ได้ แล้วจะไปช่วย
ใครได้ จึงอยากฝากทุกท่านว่าอย่าได้ทิ้งกรรมฐานเหมือนที่ข้าพเจ้าทำ

หลังจากนั้นข้าพเจ้ายังคงไปกราบหลวงพ่อยู่เสมอๆมีอยู่ช่วงหนึ่งหลวงพ่อบอก
เรียกข้าพเจ้าว่าดอกเตอร์ตลอด ข้าพเจ้าเรียนท่านว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นดอกเตอร์
ท่านบอกว่า ก็ไปเรียนดอกเตอร์เสียซิ ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะเรียนต่อดีหรือไม่ เพราะ
ตัวเองเป็นคนที่ไม่ชอบเรียนเท่าไร แต่ถ้าหลวงพ่อบอกละก็ของนั้นต้องเป็นของดี
แน่นอน ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเรียนต่อ หลวงพ่อบอกท่านให้เหตุผลว่า สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเรียนจบถึง ๑๘ ศาสตร์หรือ ๑๘ ดอกเตอร์ เราเป็นลูกท่านเรา
จะเรียนจบให้ได้หนึ่งดอกเตอร์ไม่ได้เสียหรือ ท่านปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน และ
ความรู้ันั้นต้องคู่คุณธรรม เรียนหนังสือทางโลกแล้วให้เอาคุณธรรมเข้าไปประกอบจึง
จะสมบูรณ์ ปัจจุบันข้าพเจ้าเรียนระดับปริญญาเอก สาขาโภชนาศาสตร์ที่
สถาบันวิจัยโภชนาการและคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล ถ้าไม่ได้หลวงพ่อบอกชี้แนะข้าพเจ้าคงจะไม่มีโอกาสเรียนต่อแน่นอน
หลวงพ่อบอกท่านสนับสนุนในเรื่องการศึกษา ท่านอยากเห็นเยาวชนตั้งใจเรียนหนังสือมี
คุณธรรม เพื่อความเจริญก้าวหน้าทั้งทางสติปัญญาและจิตใจ เป็นกำลัง
ประเทศชาติต่อไป ดังที่หลวงพ่อบอกกล่าวอยู่เสมอว่า **ความรู้ต้องคู่คุณธรรม**

หลังจากนั้นข้าพเจ้าจึงหันกลับมาปฏิบัติกรรมฐานใหม่ หนนี้อยากสนทนาคู่
ของบุพการีผู้ให้กำเนิดและมีพระคุณอย่างยิ่ง หลวงพ่อบอกว่าให้สนทนาคู่บิดา
มารดา โดยการพาท่านมาเข้ากรรมฐานข้าพเจ้าจึงชวนคุณแม่มาปฏิบัติ ชวนอยู่
หลายครั้งคุณแม่ก็ไม่ยอมมา อ้างว่าไม่มีเวลาบ้าง ห่วงหลานบ้าง ห่วงบ้านบ้าง

สุดท้ายข้าพเจ้าจึงพูดขอท่านตรงๆว่า ให้โอกาสข้าพเจ้าสนองคุณบ้างเถิด คุณแม่จึงยอมมาปฏิบัติ เนื่องจากบ้านอยู่ที่ชัยภูมิ เราจึงไปปฏิบัติที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น ซึ่งท่านพระครูวินัยธรธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ได้เมตตาช่วยสอนเป็นอย่างดี ปีนั้นทั้งปีคุณแม่ได้เข้ากรรมฐานถึง ๔ ครั้ง กลับมาบ้านยังได้ปฏิบัติเองอีกด้วย

เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมในโครงการแสงธรรมนำชีวิต สำหรับประชาชนทั่วไป ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น เป็นเวลา ๗ วัน มีอยู่ครั้งหนึ่งช่วงวันที่ ๔ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้ากำหนดสติได้ดีมาก เกิดปัญญาสอนว่า กายนั้นอยู่ส่วนกาย จิตนั้นอยู่ส่วนจิต จิตอึดเียบมากจึงแผ่เมตตาไปจนไพศาล เมื่อออกจากการปฏิบัติ กำหนดสติรู้ในอริยาบถ ๔ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน ก็ดีมาก เช้ามีดวันถัดมา ข้าพเจ้ากำลังเดินจงกรมอยู่ เกิดปวดท้องมาก จึงไปเข้าห้องน้ำก็ไม่หายปวด ปวดจนตัวงอไปหมดจึงลงนอนพัก ซึ่งตอนนั้นทุกคนออกไปปฏิบัติกันหมด เหลือข้าพเจ้าคนเดียว พอกำลังเคลิ้มๆก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งผมยาวประบ่า นุ่งขาวห่มขาวมายืนอยู่ข้างๆพร้อมกับพาข้าพเจ้าไปสถานที่แห่งหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น สถานที่ที่ไปนั้นดูเป็นเมืองที่แปลกมาก ผู้คนขวกไขว่ แต่ไม่มีใครพูดจាកันเลย ข้าพเจ้าก็เดินไปเรื่อยๆจนกระทั่งพบชายสูงอายุท่านหนึ่ง ข้าพเจ้าก็เดินเข้าไปหา ชายสูงอายุท่านนั้นก็พูดกับข้าพเจ้าด้วยประโยคสั้นๆ แต่ข้าพเจ้าจำได้อย่างแม่นยำจนบัดนี้ว่า **หนูหมั่นสร้างความดีนะอย่าทิ้ง** ข้าพเจ้ารับปาก สักครูไม่ทราบใครยื่นชามข้าวต้มให้ บอกให้ข้าพเจ้ารับประทาน ข้าพเจ้าจึงรับประทานจนหมด รสชาติหอมอร่อยมากทั้งๆที่เป็นเพียงข้าวต้มเปล่าๆ เมล็ดข้าวก็ดูแปลก เมื่อข้าพเจ้าทานหมดก็มีคนชี้บอกทางให้เดินข้ามสะพานกลับ เมื่อข้ามสะพานพ้นก็รู้สึกตัวเพราะมีคนเข้ามาในห้อง เอายามาให้ แต่ตอนนั้นหายปวดท้องแล้ว

ข้าพเจ้ารู้สึกถึงวาสนาในทางปฏิบัติธรรมของตนเองว่าคงมาในเส้นทางนี้ เพราะได้พบครูบาอาจารย์ที่เป็นเอกเป็นเลิศ คือพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำจรัญ พบคุณพ่อคุณแม่ที่ประเสริฐที่ให้การสนับสนุนการปฏิบัติธรรม นอกจากนี้ท่านอยู่ในภพภูมิอื่นก็ยังอุทิศส่วนกุศลมากระตุ้นเตือนให้ข้าพเจ้าอย่าทิ้งการปฏิบัติธรรมอีก นับว่าตนเองโชคดีมากและรู้สึกเสียใจที่ทิ้งกรรมฐานไปหลายปี จึงบอกตัวเองว่า ต่อไปนี้จะไม่ทิ้งกรรมฐานอีก เพราะโอกาสมีมาโดยพร้อมมูลในชาติภพนี้แล้ว

เมื่อธันวาคม ๒๕๔๖ บุญวาสนาของข้าพเจ้ามาถึงอีกครั้งเมื่อมีโอกาสได้รู้จักคุณพี่พาณิชย์-คุณพี่ถวัลย์ สมาบุตรจากการแนะนำของพี่พรภักดี แซ่อึ้ง พี่ทั้งสองได้แนะนำเรื่องการปฏิบัติให้แก่ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าปรารถนาอยากบรรลุธรรมในชาตินี้ อยากใช้เวลาที่ยังมีครูบาอาจารย์คือพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำสอนเรื่องการปฏิบัติอยู่นั้นให้คุ้มค่าที่สุดที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ พี่พาณิชย์แนะนำว่าจะต้องปฏิบัติทุกวัน เติมนั่ง ๑ ชั่วโมง นิ่ง ๑ ชั่วโมง ถ้าเป็นคนโสดเติมนั่ง ๓ ชั่วโมง นิ่ง ๓ ชั่วโมง ได้จะเป็นการดีและสัมฤทธิ์ผลอย่างที่ต้องการแน่ ข้าพเจ้าจึงนำไปปฏิบัติ และไปเข้าโครงการวิปัสสนากรรมฐานเพื่อการพัฒนาการคุณภาพชีวิต ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๖-๑ มกราคม ๒๕๔๗ ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ข้าพเจ้าเติมนั่ง ๓ ชั่วโมง นิ่ง ๓ ชั่วโมงได้ ด้วยเวทนาที่มากที่สุดในชีวิต ท่านพระครูวินัยธรธีรวัฒน์ได้เมตตาควบคุมและช่วยสอนการปฏิบัติอีกครั้ง

การเดินจงกรมนั้นสำคัญมาก เพราะถ้าสติและสมาธิจากการเดินจงกรมดีแล้ว เวลานั่งสติและสมาธิก็จะดีและต่อเนื่องด้วย หลวงพ่อจึงให้เดินจงกรมก่อนนั่งสมาธิ หลังจากการปฏิบัติกรรมฐานทุกครั้งข้าพเจ้าจะมีอาการหนาว มือเท้าเย็น พี่พาณิชย์บอกให้ไปอาบน้ำจึงจะหายหนาว และว่าปฏิบัติกรรมฐานถูกวิธี มือจะเย็นเสมอ

ในระหว่างการปฏิบัติได้เกิดปัญญาขึ้นมากมาย และได้พิจารณาธรรม
อย่างเช่น

“เพราะจิตนี้มีกายเป็นข้อต่อรองรับ ในการทำให้เกิดกิเลสต่าง ๆ นานา กายเป็น
ทางเข้าออกของกิเลสโดยทางอายตนะภายในทั้ง ๖ กายนี้ชักนำจิตให้เศร้าหมอง จิต
ก็ชักนำกายให้เศร้าหมอง ต่างฝ่ายต่างรวมหัวกันทำความไม่ดี แต่ถ้าเราสามารถ
ควบคุมจิตไม่ให้วิ่งเข้าสู่กิเลสต่างได้ จิตก็จะดีและชักนำกายให้ดีด้วย เพราะฉะนั้น
ต้องหมั่นฝึกจิตด้วยการเจริญสติปัฏฐาน ๔” และ

“ในระหว่างกำหนดสตินั้น ทุกๆลมหายใจเข้าออกนั้นเป็นบุญ เรากำลังสร้าง
ความดีทพเรามีได้ทำความชั่วเลย ศีล ๕ มีครบถ้วน มิได้ทีกิเลสโลก โกรธ หลง ใน
ระหว่างนั้น ดังนั้นถ้ายิ่งเจริญสติมากเท่าใดก็ยิ่งสร้างความดีมากเท่านั้น เพราะเหตุนี้
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญจึงสอนให้เรา
เจริญสติตลอดเวลา ทุกวินาที เป็นเครื่องปิดกั้นความชั่ว เพื่อชีวิตนี้จะได้มีความดี
ตลอดทั้งชีวิต เป็นมงคลแก่ตนเองทั้งทางโลกและทางธรรม”

การปฏิบัติธรรมได้เปลี่ยนชีวิตข้าพเจ้าดีขึ้น เช่นมีความกตัญญูรู้คุณผู้มี
พระคุณ ใจเย็นขึ้น การเรียนหนังสือของข้าพเจ้าราบรื่น มีแต่เพื่อนที่ดีไปมาหาสู่
ครอบครัวมีความสุขมากขึ้นและค้าขายดี คุณแม่มีสุขภาพแข็งแรง จนกล่าวได้ว่าทุก
สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตดีขึ้นทั้งหมดจนเห็นได้ชัด ยิ่งปฏิบัติธรรมมากเท่าไร ก็ยิ่งพบความ
มหัศจรรย์แห่งพระธรรมมากขึ้นเท่านั้น ข้าพเจ้ามีความแน่วแน่ในพระพุทธศาสนา
มากยิ่งขึ้น ความทุกข์ลดน้อยลงไปจากจิตใจ จริงๆแล้วความทุกข์ไม่ได้หายไปไหน
แต่หลวงสอนให้กำหนดเอาสติรู้แล้วหาเหตุจากทุกข์นั้น สุดท้ายก็พบว่า ทุกข์มันก็

เป็นเช่นนั้นเอง นิสัยที่ไม่ดีของข้าพเจ้า เช่น ความใจร้อน ขี้โมโห เห็นแก่ตัว ลดลง จนคนรอบข้างสังเกตเห็นได้

ที่สำคัญกว่านั้นคือ ข้าพเจ้ารู้หน้าที่ของตนว่าควรจะต้องทำอะไรให้คุ้มค่าที่สุดกับการได้เกิดเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้ามีจิตตั้งมั่นที่จะดำรงชีวิตรับผิดชอบหน้าที่ทางโลกให้ถูกต้องและตรง ส่วนในทางธรรมข้าพเจ้าขอเดินรอยตามพระสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์เจ้า และพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม ผู้เส้นทางสายเอก คือ สติปัฏฐาน ๔ ที่ท่านได้ปฏิบัติให้ดูเป็นแบบอย่างแล้ว **หนทางพิสุทธีสู่เส้นทางสายเอก** นี้จะไม่มีแปรเป็นอื่น ข้าพเจ้าจะตั้งใจปฏิบัติธรรม เคารพเชื่อฟัง และดำเนินรอยตามครูบาอาจารย์ จนตราบเข้าสู่นิพพานในอนาคตกาล ไม่ว่าหนทางนั้นจะยาวไกลและลำบากเพียงใดก็ตาม